

DESKANJE IN SMUČANJE PO OZEBNIKU Z VRHA GAŠERBRUMA I

SKRITA OSEMTISOČMETRSKA GORA

IZTOK TOMAZIN

2. JULIJ: INSHALLAH!

Ledeni slap med enko in dvojko je bil slikovit kaos zevajočih razpok, trhljih mostov čeznje in prevešajočih se serakov. Sledil sem Markovim stopinjam v globokem snegu. Cepina se mi ni ljubilo izvlači, saj me je le še dvajset metrov strme prečnice ločilo od položnejše vesine, ki je prehajala v prostrano uravnavo pod severno steno.

Z nejevero in čudno počasi, pa čeprav je trajalo le nekaj trenutkov, sem dojemal, da vse okoli mene migo-ta in zlovesče šumi. Odnášalo mi je roke in noge, znašel sem se v strašni borbi za ravnotežje. Šele takrat sem se polno zavedal, da se je v višini mojih prsi utrgal plaz. Vse pobočje je pospešeno drvelo navzdol in kakih sto metrov pod menoj hrumeče izginjalo v temno žrelo kotla med seraki. Hoja po vrvi je enostavnejša od položaja, v katerem sem se bil znašel. Nahrbtnik me je s pripetimi smučmi vred neusmiljeno vlekel vznak, v strmino pa se nisem mogel nagniti, saj sem z glavo zadeval ob previsno napoko. V rokah sem imel le ne-uporabne smučarske palice. Edina oporna točka so mi bile konice derez, ki so zdrsavale v prhkem snegu in sivem ledu pod njim. Za milimetre je šlo, vsak napačen gib bi me vrgel iz ravnotežja, omahnil bi in poletel v zevajoče žrelo. Vrh vsega se je vame zaganjal močan veter. V mečih so zagospodarili boleči krči, ko sem z drobnimi premiki na konicah derez goljufal centimetre. Hkrati sem tulil, dokler se izza roba ni prikazal Marko, ki se mu ni niti sanjalo, v kakšnih škripcih sem: da bo vsaj videl, kam bom padel, saj pomagati mi ni mogel.

Na meji mi je nekako uspelo. Ko sem stopal proti bližnjemu šotoru drugega tabora, sem se prvič, pa ne zadnjič spraševal, kako je sploh možno, da me meter in pol debela kloža ni odnesla s seboj. In spet, kot že večkrat med plezanjem na goro, sem se spomnil slovesa v Skarduju.

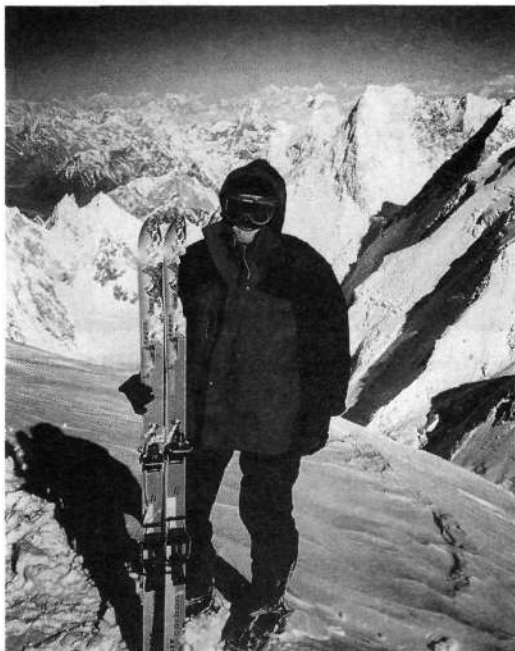
Aga mi je stisnil in stresel roko ter ostrega pogleda z globokim glasom dejal: »Inshallah!« Samo to.

Inshallah! Če bo Alah hotel, boste umrli ali preživeli, uspeli ali bili poraženi. To mnogopomensko besedo Pakistanci uporabljajo ob najrazličnejših priložnostih. Takrat sem nehote pomislil: Kdo bo dosegel vrh, koliko se nas bo vrnilo?

SKRIVNOST

Dražljiva skrivnost, kaj je na oni strani, me je vsega prevzela: kaj je tam zadaj, za ostro mejo med temno modrim nebom in bleščečo belino sedla Gašerbrum La. Da je Kitajska, sem vedel. Da je obzorje neznanih gora, sem čutil. A moral sem videti in doživeti.

Nespametno je bilo zapuščati šotor drugega tabora pod severno steno, v katerem je Marko že užival čas zasluženega počitka. Saj sva vendar namenjena na vrh, za katerega bi moral hraniti vso moč, kar mi jo je še ostalo!

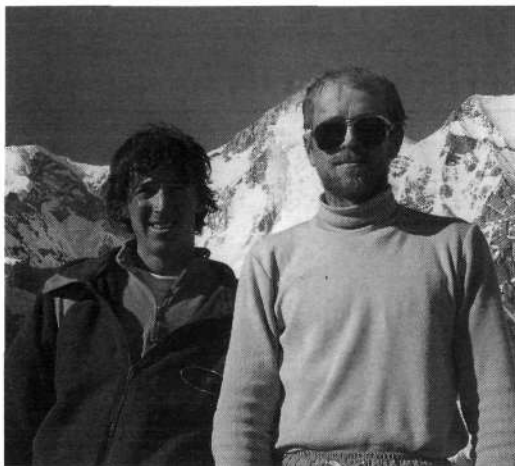

Iztok Tomazin na vrhu Gašerbruma I (8068 m)

Čarobna privlačnost je premagala skrajno razumskost, ki je v teh višinah ključ do uspeha. Poslovil sem se od Marka, si pripel smuči in s počasnimi koraki zarezal v deviško skorjo snežnih planjav. Matiča, ki se je po neuspešnem poskusu v Japonskem ozebniku utrujen opotekal proti šotoru, sem komaj zaznal.

Prvo uro vzpona sem se sedlu navidez komaj kaj približal, le severna stena naše gore se je razpotegnila na moji desni kot črno belo obzidje, prerezano s strmim Ozebnikom. Tam doli neki norci mislijo smučati, sem se v stiski norčeval iz smrtno resnih stvari. Simon se je pogosto oglašal po radiu — komaj opazna pika v spodnji tretjini Ozebnika. Seveda, bil je izmučen in prihajal je tisti težki trenutek, ko bo moral odnehati — mnogo prezgodaj in mnogo prenizko. Take odločitve pa je lažje deliti s prijateljem. Novo razočaranje: že dva tedna ni nihče med nami dosegel najvišje točke, do katere sva z Markom priplezala v neurju, ki je na sosednjem Gašerbrumu 4 ugonobilo **Slavca Svetičiča**.

Simon je začel sestopati, še preden sem dosegel sedlo. Kot mrzla senca me je takrat oplazilo vprašanje: »Le kako bova jutri z Markom napredovala z ogromnimi nahrbtniki, če je moral obrniti Simon, ki je izredno močan, morda telesno celo najbolje pripravljen med nami! Imela bova precej težje nahrbtnike — vso opremo za tretji tabor, hrano, obleko in plezalno opremo ter vrh vsega še smuči in snežno desko.

Čar in Tomazin v baznem taboru po vrnitvi z vrha, zadaj Gašerbrum I

Skrivnost sedla je izpuhtela v slepeči belini popoldneva, ko sem po dveurnem vzponu prisopihal do prevoja. Pogled je brezciljno zaplaval po morju kitajskih gora. Morda nikoli ne bom nobene preplezal, a vsaj videl sem jih, sprejel. Nepopisno vzdušje, razgled, občutje. Bil sem potešen in prepričan, da se je že zaradi vsega doslej doživetega izplačalo priti v Karakorum.

Ko sem vstajal iz počepa, sem zgrmel po tleh. Seveda, žgoče sonce, nizek pritisk, dehidracija... Naslednjič sem se dvigal po centimetrih in kakih pet minut je trajalo, da sem se ves vrtoglav poravnal ob v sneg zapičenih smučeh. Pripel sem si jih in odsmučal proti dvojki. Fantastična vožnja — kot bi jadral po gladini oblakov. Nič zavijanja, samo opojno drsenje proti žarečemu zahodnemu obzorju.

3. JULIJ: JAPONSKI OZEBNIK

Ob treh, ko sva se z Markom vzdihujoče prebujala v odvratno mrzlo noč, ki je šotor in spalni vreči oblekla v lesketajočo se ivnato prevleko, je bilo zunaj jasno. Le vihar je razsajal in neutrudno mlatil po šotoru. O, groza, treba bo navzgor, garat in zmrzovat v negotovost ledenih prepadov osemstisočaka! O, sreča, vreme je bilo zaenkrat še kar naklonjeno hrepenenju!

V mraku sva prigazila do vznožja stene. Skozi prhko odejo splazenega snega sem nenadoma zdrsnil v žrelo skrite razpoke. Le z nahrbtnika nerodno štrleče smuči in takojšnja reakcija sta mi pomagala, da sem se neka-ko zagodzil. Z nogami brcajoč v temo sovražne globine sem se s težavo izkopal, kletvice pa so odzvanjale le v mislih; za kaj drugega mi je zmanjkovalo sape.

V naraščajoči strmini se nama je zopno skorjast sneg udiral višje od kolen. Na vrhu spodnje tretjine ozebnika sva si oprtala še opremo, ki sva jo tja pritovala ob prejšnjem poskusu. Nahrbtnik se je spogledoval s tridesetimi kilogrami in je postal omara, prašič je postal smrtni sovražnik, za nameček sva vlekla, pripeto za pas, še vsak svojo kakih sedemdeset metrov dolgo vrv.

Za večjo učinkovitost sem Marku predlagal izbiro. Odločil se je, da bo z nekaj lažjim nahrbtnikom gazil naprej, sam pa sem s svojim tovorom plezal za njim, odkopaval stare fiksne vrvi in jih dopolnjeval z novimi. Ob veliki nevarnosti plazov so nama bile te vrvi edino, čeprav dokaj dvomljivo varovalo.

Trinajst ur sva brez predaha garala v osupljivo strmim Ozebniku. Teško sem si predstavljal, kako bova smučala v naklonini med petdesetimi in petinpetdesetimi stopinjami, ki ni nikjer popustila. In žleb je bil na naj-ožjem delu ponekod celo ožji od dolžine smuči. Poleg nahrbtnika je bila največje breme negotovost: se bo pokvarilo grozeče vreme, se bo ob obilici novega snega utrgal plaz, kakršen je tod pred leti odnesel v smrt štiri pakistanske himalajce, bo koga od naju napor zlo-mil in bo zato tudi drugi moral obrniti...

Pozno popoldne je Marko obtičal v do pasu globokem snegu pod skalnimi platmi 6850 metrov visoko. Zdelo se je, da se je najin naskok na vrh bližal koncu, ko sem ga poskušal obplezati po snežišču na levi. Komaj kakih dvajset metrov sem napredoval v eni uri, stare vrvi pa sem moral odkopavati več kot meter globoko.

Pa sva kar nadaljevala, čeprav je bilo očitno, da najine moči pojemajo. V temno rumeni svetlobi zahoda sva iz Ozebnika prigazila v snežno vesino, pod katero je v enem zamahu padal kilometer globoko eden od najstrmejših skalnih delov severnega ostenja Gašerbruma.

Okrog 7000 metrov visoko sva na izpostavljenem po-molu, pravem orlovskem gnezdu, že v mraku postavila šotor in se zavlekla vanj. Tretji tabor navadno postavljajo tristo ali štiristo metrov višje, midva pa sva bila za nadaljevanje preveč zdelana in še noč naju je prehitela. Sumljivo lep sončni zahod za naslednji dan ni obetal nič dobrega.

4. JULIJ: ORLOVSKO GNEZDO

Čudno jutro: prvi občutek je bila svinčena utrujenost, drugi hromeč mraz, nato plahutanje šotorskih sten v viharju in zavest, da naju od vrha loči še skoraj tisoč sto višinskih metrov — ogromno za to nadmorsko višino, še posebno ob dejstvu, da bova morala tovoriti tudi opremo za smučanje in deskanje.

Odločila sva se za smiselno tveganje. Čez dan bo počitek in priprava opreme, predvsem za mraz osem-tisočaka docela neprimernih turnosmučarskih čevljev. Zvečer naj bi z enodneвно zamudo odrinila proti vrhu. Predvideval sem, da bi po celonočnem plezanju v ugodnih okoliščinah lahko zjutraj ali dopoldne priplezala na vrh. Inshallah!

V Karakorumu se lahko zgodi karkoli. Nekaj najbolj običajnega je, da se v nekaj urah pokvari vreme in sanje o vrhu se spremenijo v kruto resničnost bega z gore in reševanja življenja. Nista še minila dva tedna, ko se je to zgodilo Slavku Svetičiču le nekaj kilometrov stran v steni Gašerbruma 4. In osemnajst let prej je le dober kilometer proč na zahodnem grebenu naše gore izginil **Drago Bregar**. Med njunima tragedijama pa je vsaj še ducat znanih in neznanih himalajcev hrepenenje po vrhovih Gašerbrumov plačalo z življenjem.

5. JULIJ: VSO DOLGO NOČ...

Noč je bila mōra izčrpavanja v do kolen in več globokem snegu z zopno težkim nahrbtnikom, na katerem so opletale smuči. Množica angelov varuhov je morala podpirati grozeče klozaste vesine, da se ni vse skupaj splazilo in naju odneslo v globino. Tema je skrivala najboljše prehode med skalnimi rebri, strupen veter pa je odnašal toploto, da me je zeblo kot le malokrat doslej. Toda dokler mráz povzroča bolečine, še nekako gre. Trpiš, a hkrati veš, da zmrzujoči deli telesa še niso odmrli.

Dokler nisem pred štirinajstimi leti v živo spoznal najvišjih gorā sveta, si nisem predstavljal, da se lahko nadme zgrne toliko zopnij in lepote istočasno. To noč je miriada mežikajočih zvezd prebadala temo, nad nama pa se je prek celotnega neba vlekla gosta, nežna meglica — Rimska cesta, morda tudi orjaška zastava iz vršnega grebena odviharjenega snega. Razvalovano množico gorā vsenaokrog sem bolj slutil kot videl. Prijazen lunin krajec nama je nekaj ur blede svetil, žal pa se mu je preveč mudilo za zahodno obzorje. Še pred polnočjo sva ostala neskončno sama v divjih strminah Skrite gore, v popolni temi, ki sva jo rezala z ozkimi snopi čelnih svetilk.

Stopnjujoča se utrujenost je imela tudi svojo dobro stran — otopelost. Vse manj me je bilo strah — zdrsa, plaz, česarkoli. Toda meja med blažilno otopelostjo in stanjem, ki ti usodno upočasní reakcije in zamegli razsodnost, je zelo ozka. V Himalaji jo običajno preideš samo enkrat.

Japonska smer v severni steni Gašerbruma I, po kateri sta se povzpela in smučala oziroma deskala Iztok Tomazin in Marko Čar

Čas je bil najbolj lena stvar v vesolju, midva pa sva z do skrajnosti gnanimi telesi hlastala v višine smrtnega pasu, proti jutru, ki je okamenelo za nevidnim obzorjem, proti vrhu, ki je bil tako daleč, da sem se boleče

namesto komentarja

BRODOLOMCI

Konec letošnjega avgusta, ko je bilo še mogoče pričakovati velik jesenski obisk gorā, je načelnik Gorske reševalne službe pri Planinski zvezi Slovenije **Daniilo Škerbinek** sklical tiskovno konferenco, na kateri so novinarji pričakovali senzacionalna poročila o potolčenih letošnjih rekordih mrtvih in poškodovanih v slovenskih gorah. Pa ni bilo nič iz tega; prvi mož slovenske GRS je takoj na začetku dejal, da ni nobenega vzroka, da bi bili plat zvona, ampak bi obiskovalce gorskega sveta želeli samo opozoriti, da so se ob najpogostejših dosedanjih vzrokih nesreč začeli zaradi drugačnih obiskovalcev pojavljati še drugačni vzroki.

Najpogostejši vzroki gorskih nesreč so bili letos spet zdrsi, na drugem mestu pa bolezni in na tretjem pomanjkanje telesne vzdržljivosti. Medtem ko so včasih hodili v gore izključno ljudje, ki jih je to veselilo in ki so se zato na vzpone resno pripravljali, hodijo zdaj po gorah tudi taki, ki gredo »tja gor« zato, ker »pač hodijo vsi in ker gre že vsak na Triglav«. Če pa

gre že vsak, torej takšna pot ni pretežavna — in ljudje se s počitnic v kraju pod gorami z majhnimi otroki odpravijo iz varnih in toplih dolin, kjer se je mogoče ob spremembi vremena vsak trenutek zateči pod varno streho, v visokogorje, ne da bi slutili, kaj jih tam čaka. Ne vedo, kako dolga in naporna je pot, ki so se je lotili, nimajo predstave, da lahko sredi poletja ali v navidez lepem jesenskem dnevu nenadoma ledeno zapiha, se gosto zamegli in začne snežiti — nepripravljen planinski obiskovalec pa je (včasih celo z majhnimi otroki) sredi snežnega neurja v poletni garderobi in si v neznanem okolju ne zna pomagati, pa tudi zbežati ne more iz njega, ker tega preprosto ne zmore.

Dr. France Malešič je na tej tiskovni konferenci poudaril, da je zadnja leta v naših gorah zaradi neprimerne obutve veliko poškodb gležnjev, sicer pa precej srčnih in možganskih kapi in veliko slabosti zaradi splošne nepripravljenosti. Nadvse resno je opozoril tudi na to, komu naj starši na šolskih planinskih izletih zaupajo svoje otroke, saj se niti nekateri učitelji, ki so vodje takih izletov, ne zavedajo nevarnosti, ker gorā ne poznajo dovolj.

Za tistega, ki se mu pripeti nesreča v gorah, je pač kaj slaba tolažba razveseljav podatek, da se število nesreč v slovenskih gorah glede na število obiskovalcev manjša.

M. R.

Na ledeniku pod zahodno steno Gašerbruma I

Foto: Marko Čar

zavedal pojma neskončnosti. In potem sem začel bruhati. Prvi napad me je presenetil, da sem se v strmini komaj še zasidral s cepinom. Kakeh deset minut kasneje se je ponovilo. Vihar je odnašal grgrajoče glasove, solze so sproti zmrzovala, nemočno sem bljuval, čeprav nisem imel česa. Medtem ko sem se davil, me je Marko sopeč prehitel in odgazel v temo. Višinomer je kazal 7600 metrov.

Med vse pogostejšimi počitki sem dremal, razen kadar nisem bruhal. Počival pa sem vsakih petnajst, deset, včasih celo samo pet korakov. Vsake nove sanje so se zavlekle za nekaj sekund v budnost. Nisem smel zaspati, saj bi omahnil v prepad, moral sem nadzirati stanje zmrzujočih prstov, moral sem v temi po spominu in občutku iskati najboljše prehode... V presledkih pa je vse izginjalo, ostali so le krči, ki so se iz želodca širili na vse telo, in strašni glasovi, ki sem jih komaj spoznal za svoje, in grenkosladka slabost, ki je vlekla v globino, v dokončni počitek, v konec te grozne, lepe in neskončne noči.

Da bi končno že izklozlat za prekleti želoдец, sem topo razmišljal, ko je bilo najhuje. Kar pobiralo me je — mraz in bruhanje in zaspanost in izčrpanost.

Kakeh 7800 metrov visoko sva se odločila za daljši postanek. Kljub vsem težavam sva napredovala hitreje od predvidevanj, ura je bila šele dve ponoči. V viharju in temi nisva imela kaj iskati na vrhu. V globokem snegu sva izkopala vsak svojo nišo in se skušala vsaj malo zaščititi pred vetrom, ki mi je v trenutku raztrgal bivač vrečo iz folije, da sem se potem s šelestečimi nacefranimi kosi komaj za silo ovil. Ker se nisva več gibala,

naju je mraz napadel s podvojeno močjo. Prstov nisem več čutil, zato sem vso pozornost in energijo usmeril vanje, v miganje do onemoglosti, v zgoščeno kri, ki je morala spet zakrožiti po stisnjenih žilah.

DARILO JUTRA

Ob prvi mavrični sledi na vzhodnem obzorju sva spet zagrizla v vse hujšo strmino. Vesine, ki so naju še ločile od vrha, so nas po smučarski plati zelo skrbele. Iz literature smo vedeli, da so tu v preteklih letih redki uspeli pristopniki na vrh že pri plezanju navzgor imeli precej težav, med sestopom pa še več. Celo fiksne vrvi, o katerih pa ni bilo sledu, so morali uporabljati. Od 7900 metrov pa skoraj do vrha je naklonina petdeset stopinj, za dodatno duševno obremenitev pa se spodaj grezi več kot poltretji kilometer visoka, še nepreplezana severovzhodna stena. Vsak zdrš bi se končal globoko spodaj na kitajskih ledenikih.

Spopadal sem se z novimi težavami — hromečo bolečino v križu, vse težje premagljivo zaspanostjo, globokim skorjastim snegom, vse močnejšim vetrom... Nekaj časa sem celo buden sanjal. Naporene korake navzgor, zaradi katerih sem dihal kot pljučni bolnik v agoniji, sem moral delati za neke neznance, kar me je zelo jezilo, a sem kar vztrajal... in ta znani občutek strašne počasnosti, ko se ti kljub skrajnim naporom zdi, da ne boš nikamor prišel...

Slutnja vrha je počasi odgnala blodnjave sanje, napor pa se je le še stopnjeval. Marko se je kakeh deset metrov nad menoj nenadoma ustavil, me gledal in čakal. Pa ne, da je že...?

Počasi sem ga dohitel, ga nerodno objel in nadaljeval skoraj vodoravno še kakeh deset metrov do najvišje točke gore. In potem mahanje, fotografiranje, za spoznanje lažje dihanje, prebujajoči se nepopisni občutki — kljub strašnemu pomanjkanju kisika, ali pa tudi zaradi tega. Letos sva bila prva človeka na vrhu Gašerbruma I, najmanj obiskanega karakorumskega osemtisočaka. Petega julija zjutraj, sedem minut do sedmih. Eno najlepših in najtežjih juter v mojem življenju. Čudovit razgled, od obzorja do obzorja samo bele gore, zadrtje v temno modro jasnino. Na severozahodu kot na dlani Gašerbrumi 2, 3 in 4, za njimi Broad Peak in K2, vsenaokoli pa na tisoče vrhov, od katerih sem le redke poznal.

Fotografirala sva in zmrzovala, potem sva polegla na majhni uravnavi kake tri metre pod vrhom in zmrzovala, po radiu sem poklical bazo, a so najbrž še spali, spet sva fotografirala in počasi z zmrzujočimi rokami pripravljala smuči in snežno desko... potem sem se spet povzpел čisto na vrh in s sledjo strahu pomolil glavo preko ostrega sneženega roba na južno stran, saj sem le čutil, ne pa tudi vedel, da tam ni opasti. Ledeniki in gore nad baznim taborom so bili s te višine komaj prepoznavni, smešno majhni s pridihom neresničnosti.

Če bi ne bilo močnega strupenega vetra, ki naju je hitro ohlajal in hromil, bi še kar ostal, vezal trenutek s trenutkom v polnost doživetja na meji vseh meja, med nebom in zemljo, med takšnim in drugačnim bivanjem... tako pa sva po slabih uri na vrhu oba začutila, da morava navzdol.

Prste rok sem imel že bele in skoraj neobčutljive, zato sem dal radijsko postajo Marku, da bi še zadnjič poskusil dobiti radijsko zvezo z bazo. Zanesljivo jih je že zelo skrbelo, saj se od predvčerajšnjim zvečer nismo slišali. »Baza, baza, javi se, tukaj enka...« Oglasil se je Urban: »Kakšna enka?... A sta v taboru ena?«

»Ne, tukaj Gašerbrum ena, na vrhu sva!« Presenečenju je sledilo veliko veselje v našem baznem taboru in nato še v sosednjih.

Z vrhom se je iztekla velika pustolovščina obleganja Skrite gore, kot se tudi imenuje Gašerbrum I. Pričenjala pa se je druga, še bolj negotova in nepoznana — prvo

smučanje in deskanje z vrha po severni steni. Počasi sva zapeljala ob grebenu v prepad in pričela izpolnjevati naslednje sanje. Vrh kot resničnost in kot simbol pa je ostal zgoraj, z vsakim zavojem bolj daleč, pripet na neskončno modro nebo, spet nedosegljiv za dolgo, morda za vedno.

Članek opisuje vzpon **Marka Čara** in **Iztoka Tomazina** po Japonski smeri v severni steni na vrh 8068 metrov visokega Gašerbruma I v Karakorumu. Največji dosežek odprave SKI 8000 pa je bil njun spust s smučmi in snežno desko z vrha gore po isti smeri. O tej pustolovščini, ki velja za doslej najtežji spust s kakega osemtisočaka, pa kdaj drugič.

NOV SLOVENSKI USPEH V STENAH PERUJSKIH ANDOV

ZLATO INKOVSKIH POGLAVARJEV

PAVLE KOZJEK

Dogodek je šel komajda opazno celo mimo boljših poznavalcev alpinističnih dogajanj pri nas, da ne govorimo o pozornosti medijev, od katerih je komajda kateri zabeležil, da je **Pavle Kozjek**, alpinist Alpinističnega odseka Ljubljana Matica, letošnjega 9. avgusta čisto sam preplezal novo izredno zahtevno smer v severovzhodni steni južnega Huandoya (6166 m). Za tisoč metrov visoko kombinirano skalno in ledno smer, ocenjeno kot ekstremno težko, je potreboval pet ur plezanja, naslednje štiri ure in pol pa za sestop po nekoliko lažji francoski smeri v isti steni. Svojo smer je imenoval Oro del Inca, Inkovsko zlato. Vzpon sodi med najboljše slovenske alpinistične dosežke v letošnjem letu, prav tako pa tudi med najkvalitetnejše vzpone v Andih v zadnjih nekaj letih.

Edini član slovenske odprave Andi '95, ki sta jo organizirala Komisija za alpinizem in Alpinistični odsek Ljubljana Matica, je bil Pavle Kozjek, ki je dotlej plezal na tri osemtisočake, na Broad Peak, Gašerbrum II in Šišo Pangmo, na zadnja dva pa je plezal v alpskem slogu, na zadnjega celo po novi smeri v južni steni. V celoti ima več kot sto prvenstvenih smeri v domačih in tujih stenah, od tega nekaj mednarodno odmevnih solo vzponov.

Pavle Kozjek je letošnjega 2. avgusta odpotoval iz Ljubljane, prišel dva dni pozneje v Huaraz, izhodišče za vzpone v Cordillieri Blanci v Peruju, še nekaj dni pozneje za aklimatizacijo splezal na Pisco (5750 m), 9. avgusta pa opravil prvenstveni vzpon v severovzhodni steni Južnega Huandoya ter isti dan sestopil po francoski smeri v isti steni. Dne 13. avgusta je skupaj z Nemcem **Alexom Hartleinom** splezal na Chopicalqui (6354 m), 22. avgusta pa skupaj z Nemcem **Reinhardom Buscherjem** na Severni Huascarani (6655 m).

Letošnja odprava v Ande je bila doslej četrta Kozjekova odprava v pogorje Cordillera Blanca v Peruju. Najpomembnejši dotedanji njegovi vzponi v teh gorah so bili leta 1990 solo vzpon v Chacararaju (6001 m) po smeri

Južni Huandoy, ki ga žarki vzhajajočega sonca spremenijo v prekrasno zlato obarvano goro

Richey-Brewer, leta 1991 solo prvenstvena Slovenska smer v severni steni Južnega Huascarana (6768 m) in leta 1993 skupaj z **Gregom Kresalom** prvenstvena Slovenska smer v vzhodni steni Chacararaja.

»Letos sem imel z vremenom več sreče kot prejšnja leta v teh gorah,« je na tiskovni konferenci v prostorih Planinske zveze Slovenije dejal Pavle Kozjek. »Vreme se je po slabem začetku ustalilo in 8. avgusta sem takoj po vzponu na Pisco še isti dan prečil ledenik pod Huandoy in prespal na najvišji točki morene približno 4900 metrov visoko pod steno Južnega Huandoya. Plezati sem začel že ponoči, pred peto uro zjutraj, tako da sem ob zori že dosegel krajno poč. Vse sem podredil hitremu plezanju, zato s seboj nisem imel razen vrvi, plezalne opreme in fotografskega aparata čisto nič. Prvi del stene ni bil prezahteven, led je bil zelo dober, plezanje so oteževali le ponekod tudi več kot dva metra globoki žlebovi z navpičnimi stenami, vrezani v pobočje, ki so nastali verjetno zaradi vročine v steni v popoldanskih urah.«

Na vrh je Kozjek priplezal ob desetih dopoldne, potem ko je zadnjih približno sto metrov plezal po objektivno najnevarnejšem delu, kajti zadnjih sto metrov se